సాని - పాప

●

"పుచ్చుకోకపోతే, నన్ను చంపుకుతిన్నట్టే."

"అందుకైనా...ఇక సందులేదు"

"ఓయబ్బ, ఇదేనా మరి, మీ సరసం చౌదరిగారూ ఈమాత్రానికే పడవ ఒడ్డిగిలితే, ఇక ఈ ప్రేమసముద్రంలో ఎలా తేలి ఆడుతుంది, ఎన్నితుఫానులు ఎంత అల్లకల్లోలం..."

" నీ మాటలు నాకు బోధపడవు...మాటలకేంగాని ఏదీ సవితాదేవిలాగా ఒక్కమారు నవ్వు, మొన్న నవ్వినట్టు"

"మిమ్మల్నిచూసి నవ్వితే నాకేంలాభం? పైగా మీరు ఊరుకుంటారు గనుకనా"

"నీతోడు...ఊరుకోకపోతే"

"అవును, అది నాకూ తెలుసును. నవ్వితే నోటి ముత్యాలు రాలుతాయా, అవి తేరగా ఏరుకుని...ఇంకో వగలమారిని చూచుకోవచ్చునని కాదూ మీ పన్నాగం..."

"కాదు...ఖరీదు యిచ్చుకోగలను"

"ఎంత ధీమా"

"అన్నమాట తప్పుతాననుకుంటావా ఏమిటి... అదిగో...ఆ...గాంధీగారిమీద ఒట్టువేసుకోనా, ఇక నా

జన్మంతా నీది, అలా...అలాగే...ఇంకానవ్వు...నీవు వెక్కిరించినా చక్కనిచుక్కవే."

"ఓహో...నేర్చుకు వచ్చారే మాటలు...రైల్లో బేరంచేసి ఓబేడ నవల వల్లెవేసుకువచ్చినట్టుందే...మీతో నేను ఇచ్చకాలు చెపుతూ మేలుకు కూర్చోలేనమ్మ...కళ్ళు కూరుకువస్తూంటే...మీకేం ... పోతరించి...మీకు అల వాటే."

ఆ మిసమిసలాడే పసిడిబొమ్మ తేనెలధారలుచిందే చురకత్తి, నాగులకోడెలు గూడుకట్టుకున్న దొంతరమల్లె పొద. రోజారేకుల నాజూకులు నిగారించే కమ్మని చెక్కిళ్లూ తీయని పెదవీ, వెన్నెలలొలికించే చూపులూ...అన్నీ అబద్ధాలు...నిలువెల్లా విషం.

౨

'మాటైనా ఆడకూడదా...కోకిలా'

'ఇచ్చేమాటలేమైనా పడి మూలుగుతున్నాయా?'

'అంతేనా?'

'ఆహా. ఆ మూలిగేదేమిటో...యిక యింటికిపోయి ...మీయిల్లాలుముందరే కాని స్తే...పాపం యింతకాలం నుంచీ ఘనకార్యాలుచేసి అలిసివచ్చాడుగదా అని నెత్తిన పెట్టుకుంటుంది'

నీవు ఎన్నైనా అను...నిన్నువిడిచి బ్రదుకలేను'

'ఎవరు బ్రదుకమన్నారు?'

'ముదురుతూందే'

'ముదరందే నదురూబెదురూ పోతుందా...పోతేగాని నీలాంటి సరసులకు నచ్చుతానా?...ముందు నడు'

"నీవు రాక్షసివి...నన్ను ఫకీరునిచేసి...కుళ్ళించి..."

"ఫో...అంత బుద్ధేఉంటే...ఒళ్ళు బాగుచేసుకుని... కాంగ్రెసులో కలు!"

ఆమె పణ్యవమో విలాసజ్వాలల్లో ఎన్ని శలభాలకు రెక్కలు కూకటితో రగుల్చుకుపోయినవి; ఎన్ని కుర్ర విట-కీటకములు ఆహుతిఅయి రూపుమాసిపోయినవి?...ఆ ప్రళయాలను తలచుకున్నప్పుడల్లా ఆమెకు ఎంతగానో ఒళ్ళు పొంగిపోతుంది. అబద్ధపు వలపునటనలకు అంతలేసి ఖరీదులు పెట్టడానికి పోటీలుపడే రసికాపసదులతో లోకం మురుగుతూన్నంతవరకూ, ఆ కార్యదీక్షకు ఏమీ అడ్డంకి వుండదు. రాయిఅయిపోయినగుండె, జాలికి కరుగదు.

3

"అమ్మా!"

"ఏమమ్మ!"

"మొగవాడు అబిసైపోయినాడు. పిల్లలకి నాకూ తల దాచుకునే దిక్కులేదు. నిన్నటేలనుంచీ ఏతల్లికీ దయకలుగలేదు...మాయమ్మా...లక్ష్మిదేవీ..."

"దేవి అయితే వరాలిస్తుంది... పుచ్చుకుంటావా... ఇంద...నువ్వూ నీపిల్లలూ సుఖంగా బ్రతకండి పో..."

"కూటికి లేనిదాన్ని...నేను ఇదేంచేసుకోనమ్మా... దొంగనని పట్టుకుంటే...నా పిల్లలు అల్లాడిపోయి..."

"రామాయ్...దీనివెంట వెళ్ళి...డబ్బుచేసిపెట్టవే.. కమీషను కొట్టావా... జాగ్రత్త!...ఫోండి"

"మాతల్లీ —నీయిల్లు వేయిళ్లై...నీకడుపున"

"ఆపైన నోరెత్తావా...పళ్లురాలుతాయి ఫో"

"అయ్యా! దయచేయండి...ఏంకావాలి?"

"మీ సాహాయ్యం!"

"సెలవీయండి"

"నేను... దేశసేవకుణ్ణి...కళావంతుల సంఘసంస్కరణంకోసం నాజీవితమంతా వినియోగపరుస్తున్నాను.వారు..."

"...పెద్దలై పింఛను తీసుకున్నట్టున్నారు. మరి మీకు జీతమెంత...ఖాయం నౌకరీయేనా?"

"అమ్మాయీ, మేము అల్లరిచిల్లరవాళ్ళము కాము. పెద్దమనుష్యులతో ఎలా మసులుకోవాలో నీకు తెలిసినట్లు లేదు. అది నీ దోషంకాదులే...నీ వృత్తి అలాంటిది...నీ పెంపకమలాటిది...ఇప్పటికన్నా కళ్లు తెరుచుకుని..."

"మీరు...నోరు...దయఉంచి మూసుకుని"

"హాఁ..."

"ఆహాఁ...వచ్చినతోవను దయచేయండి. మా గుమ్మం త్రొక్కిన దోషం పోవడానికి స్నానంచేసి జపం చేసుకోండి. అంతకూచాలకపోతే...రామకోటి రాసుకోండి"

"నీలాటివాళ్ళు ఉండబట్టే...మీకులం ఇంత అధోగతిలో ఉంది..."

"నాలాటివాళ్లే లేకపోతే...మరి మీ ఉద్యోగాలూ ఉండవుగా. ఇక సెలవిప్పించండి...సరసు లొచ్చేవేళ అయింది. ఇదిగో చూడండి బాబూ మరచాను, మిమ్మల్ని ప్రతిమాలుకోకపోతే...కల్లుపాకలదగ్గరా, సీమసరుకు దుకాణాలదగ్గిరాలాగా పికెటింగ్ చేయరాదండీ..."ఇల్లు ఒళ్లూ గుల్ల చేసే"...అని పాటలుపాడుతూ; అది యింకా లాభమేమో! అయినా చిన్నదాన్నో పెద్దదాన్నో చెప్పాను; ఆలోచించి మీమనసు కెలా నచ్చితే...అలా చేయండి."

అమృతమూ హాలాహలము ఏకోదరభ్రాంతిగా కావ్యభావనలో సహించే లోకమే ఆ అమ్మాయిలో మంచితనాన్ని, లేతహృదయంలో జాలిని...ఊహించుకోనైనా లేదు. అదే ఆమెకు కావలసింది.

తల్లి, చిన్నతనం ముమ్మరంలో ముందు వెనుకలాలోచించకుండా వేసిన తప్పటడుగుకు తలదాచుకునేందుకు చోటులేకుండా చేసిన లోకం తనమీద స్వార్థంతో జాలిదలచి ఉద్ధరించుదామని దరిజేరబోతే, ఊరుకుని సమ్మతించే అలసురాలా? పగకు మారుపగ ఇలా ఊపిరిఉన్నంతవరకూ తీర్చుకుంటూ ఉండవలసిందే!

౪

"ఏమిటి నావంక అలా చూస్తారు?"

"కళ్ళు నీమీదనుంచి తిరుగవు"

"ఒళ్ళు అంత దగ్గిరలేకపోతే"

"నిన్ను చూస్తూ కూడా నన్ను నేను మరచిపోలేకపోతే...

బాబూరావు వాళ్ళగుమ్మం మొదటిసారి ఎక్కడం, ఆ మెకు జన్మంతా జ్ఞాపకంఉంటుంది. తెల్లబోతూన్న చూపులతో, ఆహ్వానాన్ని వెదుక్కుంటూ దోవవెంట పచారు చేస్తూన్న పిల్లవాడిని, దాసీ చేయివిసరి పిలవడం, తనకు మరో క్షణమైతే ఏదో ఒక విరిసిన ఆనందం చేజిక్కదని సైగచేయడం, తాను అనుభవంలో ఆర్జించుకున్న మాయలన్నీ చూపులలోకి కుదించుకుంటూ ప్రేమఖుషీని షా హుషారు గిలిగింతలకు చిరునవ్వులలో ఇంకా ఎక్కువ విషం మెదుపుకుని, చాచిన చేతులతో కులుకుగా ఎదుటికి వచ్చి...ఆ అబ్బాయి అమాయికపు కవళిక చూసి, ఆశ్చర్యంతో భ్రమానై పోవడం... అపూర్వమైన ఆరాత్రి...అనుభవానికి తొందరలాడని అనుభవం పుల్కరింతలే మబ్బులు క్రిక్కిరిసిన జీవితావకాశంలో వెనుకపడి మిగిలిపోయిన మెరుపుతీవలు:

వాలుజడమీద చంద్రవంకగా తీర్చుకున్న మల్లెదండ వాడకుండా, గులాబీ తుంపురులతో పక్క చెల్లా చెదరుకాకుండా అసహ్యంతో అలసి నిదురకు వాలనిది జన్మకు ఆ ఒక్కనాడే!

"—ఏమిటి నావంక అలా చూస్తావు?"

"మాటాడకు"

"పోనీ పాట పాడుతాను."

"సహించలేను."

"చేదా?"

"కాదు...రెక్కలమీద ప్రేమ, కోయిలకు ఉంటే

అంతులేని ఆకాశానికి దూసుకుంటూ ఎగిరిపోవాలిగాని... ఏ మావి కూననో ఆశ్రయించుకుని కూ అనడం..."

"ఏమీ అర్థంకావడంలేదు"

"కాదు. దేవీమూర్తివిగా... పూానందాల్చితేనే కాని...నిన్ను నేను అర్థంచేసుకోలేను..."

కోకిలకు ఆతని వాలకంలో...అర్థంగానిమాటలు విసిరేందుకు అండగా పీడకుండాఉండే చాంచల్య మేమాత్రమూ గోచరించకపోవడం ఏమీా కోరుకొనకపోవడం మరీ ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఏంకావాలో తెలుసుకోలేని ఆ అమాయకుడు ఎందుకు తనకోసం రావాలి? కళ్ళతో సౌందర్యాన్ని ఎంత జూరుకున్నా కామదేవుని బాణాలకి కడుపు నిండుతుందా?

ప్రొద్దు పొడవకముందే మెళుకువ వచ్చింది కాని అంతకుముందే ఆతడు లేచి వెళ్ళిపోయిఉండాలి. తలగడా నలిగిపోయిఉన్న...సోఫావంక, తెరిపినిపడని కళ్ళతో... కొత్తవింతను చూచే అబ్బురంతో చూస్తూ...అలవాటు చొప్పున పక్క తలగడక్రిందకు చేయి పోనిచ్చింది. చేయి లాక్కుంటే ఒక "పచ్చనోటు"...కుబేరుడికి మతిపోయినా అంత ఔదార్యం ఉండకూడదే ఆ సామాన్యుడి అభిప్రాయం ఏమిటి?—ఆలోచన తెగక తలగడ ముద్దగాబట్టి...హూానం హూానంచేస్తూండగా అతడు వ్రాసిపెట్టిపోయినచీటీ కనబడ్డది. "నీ ఋణం ఏలా తీర్చుకోను? మనవిచేసుకునేందుకు దేవీ సాన్నిధ్యానికి మళ్ళా సాయంకాలము వస్తాను-బాబూరావు"

రోజల్లా మనసు మనసులో లేదు. ఇంకా నిదురో,

మేలుకునిఉండటమో అర్థంకావడంలేదు. అదివరకు అసలు ఎన్నడూ అంతబాధపడలేదు. మళ్ళా సాయంకాలమువస్తాడు ఎందుకు?

గడియారం నాలుగు కొట్టడానికని గొంతుసవరించుకో పోతూన్నది. వీధిలో, కారు, రెండురకాలుగా గుక్కగా హారన్ మోగింది. కాఫీకప్పుమీదనుంచి పెదవి కదల్చ కుండానే చూపులు పైకి ఎత్తి 'ఎవడో, పట్టపగలే...కారు కూతల రాయడు. పోయి కనుక్కో, ఇక్కడ ఏం దాచ బెట్టాడో' అని రామాయిని తరిమింది. అది వేగిరంగా తొట్రుపడుతూ తిరిగివచ్చి 'ఎవరో పెద్దమనిషిలాగానే ఉన్నాడు. ఇది నీ కివ్వమని చెప్పాడు. లోపలికి రమ్మన్నా కనక నడవాలో పచారుచేస్తున్నాడు' అని గబగబలాడుతూ విజిటింగ్‌కార్డు అందిచ్చింది. కోకిల ఒక్కమారు దానివేపు పరకాయించి, రమ్మని చెప్పమన్నట్టు తల ఊగించగా దాసీ, ఆతన్ని ప్రవేశపెట్టింది.

"—అలా దయచేయండి. అక్కడ కాదు. సోఫా మీదనే... నేనా... పెద్దల ఎదుట కూర్చునే అలవాటు లేదు. కాఫీ తెప్పింతునా? పోనీండి తమఅనుగ్రహం. సీతాకల్యాణం ఫిలింతీద్దామనా మీరు తలపెట్టింది. మళ్ళైనా, ఆహా, రామా యణం ఎంతమంది మళ్ళైమళ్ళా వ్రాయడంలేదు?...నాకు రావడానికి అభ్యంతరం ... ఎందుకుంటుందిలెండి! అటు పేరూ, ఇటు డబ్బూకూడా వస్తాయంటే సిరిరామోకాలొడ్డ టం, అందులో మాకులంలో నేనా—ఏమిటీ మీరూ మాకులమా - మీకు తెలియనిది ఏముంది చెప్పండి?

ఇంతకు పూర్వం దాని ఆనూ జానూ తెలిసి తెరమీాదకు ఎక్కుడుంటే ఇంతకాకపోతే ఇంత అని బేరానికి దిగుదును. మీారు తోడబుట్టినవానివంటివారు గనుక, అన్నా ఫరవా లేదు, - సరసు డొచ్చాడంటే తెల్లవార్లు గడుపుతాననో, ఓప్రొద్దువేళకు వెళ్ళిపోతాననో అంటే అవతలవాడి ఉమ్మ సునుబట్టి, ఇంతకు తక్కువైతే ఇక్కడ వీలుండదు అని నిష్కర్షగా మొగమాటంవిడిచి చెప్పడమంటే, ఉగ్గుపాల తో నేర్చిన విద్యగనుక అది చేతనవునుకాని...అవును లెండి, ఎటువంటివాళ్లైనాఉంటారు - ఇంతకూ, తేల్చిచెప్పడమా అంటే, కానీండి, ఆలోచించి వెనుకనుంచి కబురుచేస్తాను. ఇంకా వ్యవధిఉందిగా."

డైరెక్టరు, తాను వేసినప్రశ్నలకు, ఆ అమ్మాయి చేత యిలాపలికించి, 'నీలాటివాళ్ళను లక్షమందినిచూశాను, నీవేషాలు నాదగ్గిరనా? వచ్చి అడగగానే ఎక్కడలేనిహోదా వచ్చి కళ్లుముచ్చెనగుంటలో ఉన్నట్టు మాట్లాడుతారు. తరు వాత దాసీదాని వేషానికైనా తయారు..." యింత మన సులో అనుకుని, అనుకున్నంతకు రెట్టింపు చూపుల్లో చుర చురలాడించి, తోణకని నిండుకుండలాగా నిష్క్రమించాడు. వెళ్ళబోయేవాడిదగ్గర చిరునవ్వుతో సెలవుపుచ్చుకుని, వెనుకతిరగగానే, ముఖంలో నిర్లక్ష్యంచిట్లించుకుని, నడచిన కథను మనసులోనుంచి దులిపివేసుకున్నట్లు తల రవంత విదిల్చి, కోకిల అద్దంముందుకు జరిగి తన్నుతాను మనసులో వెక్కిరించుకుంటూన్నట్టు "పతివ్రత వేషం నీకు బాగా ఒప్పు తుంది..." అన్న డైరెక్టరు ప్రశంసను జ్ఞాపకంతెచ్చు

కుంటూ, వెనుక గుమ్మంలో బాబురావు నిలుచుని తనవంకే పరకాయించి చూస్తూన్నట్టు అద్దంలో పోల్చుకుని, చప్పున ఇటు తిరిగి ఆతనిని ఎదుర్కొన్నది.

ఇద్దరూ, కట్టలుపడ్డ ప్రవాహాలలాగా, ఉద్రేకాన్నీ ఉద్వేగాన్నీ నిలవతొక్కుకుని అడుగు కదల్చకుండా కట్టుబడి పోయినారు. సంభాషణ మొదలు వేయడానికి ఎత్తు తెమలక కృత్యాద్యవస్థలో ఆతడున్నాడని గ్రహించి, కోకిల...ఆ మౌనానికిచక్కిలిగింతగా..."స్వాగతం" అని నవ్వులో నవ్వించింది. బాబూరావు, ఆ శైత్యోపచారానికి తెప్పరిల్లి చొరవగా ఆమెచేతిని అందుకుని, తనసరసకు, సోఫాలోకి లాక్కుంటూ, ఒకమూలకు కూలబడి...

"నాథునికి...అనికూడా కలిపితే నా మనసుకు ఎంత బాధ తప్పిపోయేది" అంటూ కోకిలను కళ్ళతో కబళించుకుంటూన్నట్టు చూసి, రెండోచేయికూడా, ఖాళీచేత ఒడుసుకుని...

"అదృష్టవంతుణ్ణి గనుకనే అశరీరవాణి, నీ నోట అలా పలికించింది కాదా, కోకిలా?"అని, వచ్చే జవాబేమో ముందే తెలిసినతృప్తితో ప్రశ్నించాడు.

"కాదు, సశరీరవాణి పలికింది. అదృష్టానికీ యింకొకరిమీద ఆధారపడటం అవసరమైతే...

"పడటం...ఎవరిమీద?"

"అదే నేను అడిగేది"

"అడిగితేనే కాని..."

"అమ్మైనా పెట్టదు"

"మారాం చేయలేకపోవడం పిల్లవాడిలోపం"

"చెవులు మెలివేసి, ఇక ఎన్నటికీ అలాచేయనని పించలేక పోతే...తల్లిది ఆ లోపం"

"మనపిల్లలు అంత దుడుకువాళ్లుకారు"

"మన...పిల్లలు!"

"ఏం...ఊరుకుంటామా? అందరు దంపతులలాగే మనం"

"దంపతులు..."

"అవును"

"కా - దు"

బాబూరావు తలకుతగని బరువు మోస్తూన్నవాడిలాగా అలసంగా అక్కడనుండిలేచి, అటూయిటూ పచారుచేస్తూ, ఆలోచనతో ఆగిపోతూ, ఎదుటి సోఫాలో కూర్చుని పోయి, పరధ్యానంలోనే, పక్కను ఆనుకుని ఉన్న తంబుర తీగలన్నీ ఏకధాటిని రంయ్‌మనిపిస్తూ, ఆ హోరులో, శ్రుతి కాని గొంతుతో...

"కోకిలా! నిన్ను నేను పెండ్లి చేసుకుంటాను" అని గుక్క విడవకుండా చెప్పి...ఆయాసం దిగమింగుకుంటూండగానే, ఆ అమ్మాయి, చెదురుదెబ్బతిన్న పాముపిల్లలాగా, కూర్చున్నచోటనుంచి ఉవ్వెత్తుగా ఎగిరిపడి...బుసగా

"నన్నా?" అని కవ్వించింది.

"అవును" - జవాబుకు ఆమెమనస్సు...అతని కళ్ళలో తూగిపోయే ఆ కృత్రిమ - వాంఛను గుర్తించుకుని, ఎండపొడ తెరదీసినప్పుడు మంచుయిగిరిన మందారమొగ్గ

లాగా చెమ్మగిలింది. కాని ఆతనిభార్య... ఆతనిపిల్లలకు యీ శరీరంతో...తల్లి కావడం...ఊహు...

"వీల్లేదు"

"ఎందుచేతనో?"

"నేను మీకు తగను"

"ఆ మాట నే ననవలసిందికాదూ?"

"నా సంగతి ఇంకా తెలియకనా?"

"తెలుసుకో అవసరం లేక"

"మరి, లోకం...నమ్మటంలే?"

"అబద్ధాలా?"

"కాదు, నా విషయంలో అంతా నిజం"

"నమ్మను"

"నేను చెపుతూన్నా!"

"ఈ విషయంలో...ఊహుఁ—నాకళ్ళు, నామనసు అవి నాతో అబద్ధమాడుతాయా?"

—కోకిలకళ్ళ రెప్పలు పిగిలిపోయేటంతగా పెద్దవై క్షణంలో కుదించుకుపోయినవి. నిద్రలోలాగా తానుగాక ఎవరో మాటాడుతూన్నట్లు...

"నిజం చెప్పనా?" అని పలుకులు దమ్ముగా తూలించింది. బాబూరావు అంకురించే ఉత్సాహంతోడుగా అలా తల పైకెత్తుతూ కళ్ళు ఆమెముఖానికి అప్పగించాడు.

"నాకు నీమీద ప్రేమలేదు."

—ఆతని ఎడమకనురెప్ప సుడిగాలిలో చిక్కుకున్న రావాకు అవుతూంది.

"నీ డబ్బు లాగడానికి కాకపోతే...నీవు ఎదటపడటమే సహించలేను"

ఆతని క్రిందిపెదవి దడదడలాడి...కంఠం గాలిపీల్చే కోడెనాగై ఉబ్బితబ్బిసలాడింది.

"నీవంటే నాకు ఎంత అసహ్యమో తెలుసుకుంటే ఇక్కడ అసలు నిలువలేవు"

గొంతులో తొక్కిసలాడుతూన్న ఆ వేదన...బిగబట్టిన పండ్లకు తగిలి...పైరులో మేకుదిగినంతగా మ్రోగింది.

"నిన్నా...పెండ్లి చేసుకోవాలా...పశువా!"

వేసవిఎండకు పైపూతమాటీలు కరిగి గాలి బుస్సుమని పోయే బంతి...బాబూరావు తాటఅయిపోతూ...అక్కడనుంచి జారిపోయినాడు.

కోకిల కళ్ళలో కణకణలు ఊదరగా మిణుగురులైనవి. జడతో, తలను వెనుకకు విరుచుకుంటూ...అద్దంలో ...ఎదుటపడ్డ దైన్యమూర్తిని...'ఎన్ని అబద్ధాలు...అవును ...నిజంచెప్పి...ఎందుకు అతనిబ్రతుకు పెద్ద అబద్ధంచేయడం?..." అని పరామర్శించింది...వెక్కిరించింది.

ఆ మైకం తెములుచ్చుకుని. .మళ్లా మామూలు మనిషి అయిపోయింది.

—:o:—